

บทที่ ๔

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาการเรียนการสอนวิชากิจกรรมพลศึกษาทั่วไปของอาจารย์ และ นิสิตนักศึกษาในมหาวิทยาลัยที่เปิดสอนวิชากิจกรรมพลศึกษาทั่วไปเป็นวิชาบังคับ ได้แก่ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยรามคำแหง มหาวิทยาลัยศิลปากร มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร และมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ โดยผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามไปยังอาจารย์ผู้สอนวิชากิจกรรมพลศึกษาทั่วไป ๘ สถาบัน จำนวน ๔๔ คน และนิสิต นักศึกษาที่เรียนวิชากิจกรรมพลศึกษาทั่วไปเป็นวิชาบังคับ ๘ สถาบัน จำนวน ๘๐๐ คน ได้รับแบบสอบถามกลับคืนจากอาจารย์ผู้สอนพลศึกษา ร้อยละ ๑๐๐ นิสิต นักศึกษาที่เรียนวิชากิจกรรมพลศึกษาทั่วไปเป็นวิชาบังคับ ร้อยละ ๔๐.๗๔

ผู้วิจัยได้นำข้อมูลมาวิเคราะห์เพื่อหาค่า ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าที เทสต์ และวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว และเมื่อพบว่ามีความแตกต่างกันในด้านใด จึงทำการทดสอบเป็นรายคู่ตามวิธีของนิวแมนคูลส์แล้วจึงนำผลที่ได้เสนอในรูปตารางและความเรียง

สรุปผลการวิจัย

อาจารย์พลศึกษาส่วนใหญ่เป็นเพศชาย ร้อยละ ๘๔.๒๐ มีช่วงอายุระหว่าง ๓๑-๓๕ ปี คิดเป็นร้อยละ ๔๐.๘๐ มีวุฒิทางการศึกษาสูงสุดระดับปริญญาโท คิดเป็นร้อยละ ๖๘.๕๐ ทำการสอนสัปดาห์ละ ๑๐-๑๒ คาบ ร้อยละ ๒๔.๖๐ และมีประสบการณ์ในการสอนระหว่าง ๖-๑๐ ปี คิดเป็นร้อยละ ๕๒.๐๐

ส่วน นิสิต นักศึกษาที่เรียนวิชากิจกรรมพลศึกษาทั่วไปเป็นวิชาบังคับส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ ๕๖.๖๐ และเป็นนิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ ๑ คิดเป็นร้อยละ ๓๔.๘๐ นอกจากนี้ยังไม่เคยเป็นนักกีฬามาก่อนคิดเป็นร้อยละ ๔๔.๖๐

นิสิตนักศึกษา มีความคิดเห็นว่า ตามที่หลักสูตรของมหาวิทยาลัยบังคับให้เรียน วิชากิจกรรมพลศึกษาทั่วไปนั้นเหมาะสมดีแล้ว แต่ต้องการให้เปิดสอนเป็นวิชาเลือก มีค่า ๒ หน่วยกิต ตลอดหลักสูตรโดยเปิดสอนภาคเรียนละ ๑ กิจกรรม ครั้งละ ๒ ชั่วโมงในตอนเย็น โดยให้อาจารย์ชายสอนทั้ง นิสิตนักศึกษาชาย-หญิง รวมกันหลาย ๆ คณะ กลุ่มหนึ่งประมาณ ๒๐ คน

เกี่ยวกับการลงทะเบียนที่ผ่านมานั้น นิสิตนักศึกษา เห็นว่าเหมาะสมดีแล้ว และควรแจ้งไว้ในคู่มือตารางเรียนประจำภาค และให้มีการลงทะเบียนในตอนเช้า เวลา ๘.๓๐-๑๒.๐๐ น. โดยให้แต่ละคณะทำการประชาสัมพันธ์ นอกจากนี้ นิสิตนักศึกษาเห็นว่า หนังสือที่ใช้ประกอบการเรียนวิชากิจกรรมพลศึกษายังมีไม่เพียงพอ

กิจกรรมพลศึกษาที่ นิสิตนักศึกษาต้องการให้เปิดสอนในระดับมาก ได้แก่ แบดมินตัน วูตวู้ เทนนิส รองลงมาก็ได้แก่ วอลเลย์บอล กิจกรรมเข้าจังหวะ (ลีลาศ) บาสเกตบอล เทเบิลเทนนิส ฟุตบอล ยิมนาสติกส์ ยูโด กรีฑา แอนด์บอล และซอลฟ์บอล ตามลำดับ

ปัญหาเกี่ยวกับอาจารย์ผู้สอน

อาจารย์พลศึกษา ประสบปัญหาเกี่ยวกับอาจารย์ผู้สอนในระดับปานกลาง ได้แก่ มีชั่วโมงสอนมากเกินไป มีงานอื่นที่นอกเหนือจากการสอนมาก ขาดโอกาสในการเข้ารับการอบรม ความรู้ใหม่ ๆ และอาจารย์พลศึกษามีไม่เพียงพอ

ส่วน นิสิตนักศึกษา ประสบปัญหาเกี่ยวกับอาจารย์ผู้สอนในระดับปานกลาง ได้แก่ ปัญหาอาจารย์พลศึกษามีไม่เพียงพอ

ปัญหาเกี่ยวกับตัวนิสิต นักศึกษา

อาจารย์พลศึกษาประสบปัญหาเกี่ยวกับตัว นิสิตนักศึกษาในระดับปานกลาง ได้แก่ มีทัศนคติไม่ดีต่อวิชาพลศึกษา ปัญหาเกี่ยวกับการจัดการการสอน เช่น ชั่วโมงเรียนติดกัน ทำให้เข้าเรียนล่าช้า จำนวน นิสิตนักศึกษาในกลุ่มมากเกินไป ไม่มีเวลาดันคว่ำฝึกฝนเพิ่มเติมและฟื้นความรู้เกี่ยวกับทักษะกีฬาไม่เหมาะสมที่จะ เรียนวิชากิจกรรมพลศึกษาทั่วไป

ส่วน นิสิตนักศึกษาประสบปัญหาเกี่ยวกับตัว นิสิตนักศึกษาในระดับปานกลาง ได้แก่ ปัญหาเกี่ยวกับการจัดตารางสอน เช่น ชั่วโมงเรียนติดกันทำให้เข้าเรียนล่าช้า จำนวน นิสิตนักศึกษาในกลุ่มมากเกินไป ไม่มีเวลาดันคว่ำฝึกฝนเพิ่มเติมและฟื้นความรู้เกี่ยวกับทักษะกีฬาไม่เหมาะสมที่จะเรียนวิชากิจกรรมพลศึกษาทั่วไป

ปัญหาเกี่ยวกับอุปกรณ์และสถานที่

อาจารย์พลศึกษา มีความคิดเห็นว่าเป็น ปัญหาในระดับปานกลาง ได้แก่ ปัญหาต่อไปนี้ คือ ปัญหาอุปกรณ์ไม่เพียงพอกับจำนวน นิสิตนักศึกษา สถานที่ใช้ในการเรียนการสอนภาคปฏิบัติคับแคบไม่ได้สัดส่วนและมีสิ่งรบกวน สถานที่ในร่มไม่เพียงพอในการสอนวิชากิจกรรมพลศึกษาทั่วไป ขาดแคลนสถานที่เปลี่ยนเครื่องแต่งกายสำหรับนิสิตนักศึกษา และอาจารย์ ห้องน้ำ ห้องส้วมไม่ถูกสุขลักษณะและมีไม่เพียงพอ ห้องพยาบาล และเครื่องมือ เครื่องใช้ในการปฐมพยาบาลมีไม่เพียงพอ ขาดการใช้เครื่องมือทางโสตทัศนูปกรณ์มาช่วยสอน

ส่วน นิสิตนักศึกษา มีความคิดเห็นว่าเป็น ปัญหาในระดับปานกลาง ทุกข้อ

ปัญหาเกี่ยวกับการวัดและประเมินผล

อาจารย์พลศึกษามีความคิดเห็นว่าเป็น ปัญหาในระดับน้อยทุกข้อ

ส่วน นิสิตนักศึกษา มีความคิดเห็นว่าเป็น ปัญหาในระดับปานกลางทุกข้อ

ปัญหาเกี่ยวกับฝ่ายบริหาร

ทั้งอาจารย์พลศึกษาและ นิสิตนักศึกษา มีความคิดเห็นว่าเป็น ปัญหาในระดับปานกลางทุกข้อ

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูพลศึกษา กับ นิสิตนักศึกษาเกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนวิชากิจกรรมพลศึกษาทั่วไปเป็นวิชาบังคับ พบว่า มีความแตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ .๐๑ ได้แก่ ปัญหาเกี่ยวกับอาจารย์ผู้สอน ปัญหาเกี่ยวกับตัวนิสิตนักศึกษา ปัญหาเกี่ยวกับอุปกรณ์และสถานที่ ปัญหาเกี่ยวกับการวัด และประเมินผล ส่วนปัญหาเกี่ยวกับฝ่ายบริหาร พบว่า ไม่แตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ .๐๑

จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนของความคิดเห็นของอาจารย์พลศึกษา ๔
 สถาบัน เกี่ยวกับปัญหาอาจารย์ผู้สอน ปัญหาเกี่ยวกับตัว นิสิตนักศึกษา ปัญหาเกี่ยวกับ
 อุปกรณ์และสถานที่ ปัญหาเกี่ยวกับการวัดและประเมินผล พบว่า ไม่แตกต่างกันที่ระดับ
 ความมีนัยสำคัญ .๐๑ ยกเว้นปัญหาเกี่ยวกับฝ่ายบริหาร จึงทำการทดสอบเป็นรายคู่ด้วย
 วิธีของนิวแมน-อูลส์ พบว่า ความคิดเห็นของอาจารย์พลศึกษา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
 แตกต่างกับอาจารย์พลศึกษามหาวิทยาลัยเชียงใหม่และอาจารย์มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
 ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .๐๑

จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนของความคิดเห็นของอาจารย์พลศึกษา ๔
 สถาบัน เกี่ยวกับปัญหาอาจารย์ผู้สอน ปัญหาเกี่ยวกับตัว นิสิตนักศึกษา ปัญหาเกี่ยวกับ
 อุปกรณ์และสถานที่ ปัญหาเกี่ยวกับการวัดและประเมินผล และปัญหาเกี่ยวกับฝ่ายบริหาร
 พบว่า มีความแตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ .๐๑ จึงทำการทดสอบเป็นรายคู่ด้วย
 วิธีของนิวแมน-อูลส์ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

๑) ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาอาจารย์ผู้สอน ของนิสิตศึกษามหาวิทยาลัย
 เกษตรศาสตร์ แตกต่างจากนิสิตศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่น จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยศิลปากร มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร
 และมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .๐๑

นิสิตศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงมีความคิดเห็นแตกต่างจาก นิสิตนักศึกษา
 มหาวิทยาลัยขอนแก่น จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัย
 ศิลปากร มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร และมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
 ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .๐๑

นิสิตศึกษามหาวิทยาลัยศิลปากร มีความคิดเห็นแตกต่างจากนิสิตนักศึกษา
 มหาวิทยาลัยขอนแก่น จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประ-
 สานมิตร ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .๐๑

๔) ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการวัดและประเมินผลของนิสิตนักศึกษา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มีความคิดเห็นแตกต่างจากนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่น จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยศิลปากร มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร และมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .๐๑

นิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง มีความคิดเห็นแตกต่างจากนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่น มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร และมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .๐๑

นิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยศิลปากร มีความคิดเห็นแตกต่างจากนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่น มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร และมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .๐๑

๕) ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาฝ่ายบริหารของนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มีความคิดเห็นแตกต่างจากนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่น จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร และมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .๐๑

นิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยศิลปากร มีความคิดเห็นแตกต่างจากนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่น จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร และมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .๐๑

นิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง มีความคิดเห็นแตกต่างจากนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยศิลปากร และมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .๐๑

อภิปรายผลการวิจัย

๑. อาจารย์พลศึกษาส่วนใหญ่เป็นชาย อายุอยู่ในช่วง ๓๑-๓๕ ปี และมีวุฒิทางพลศึกษาระดับปริญญาโท ซึ่งจากสภาพความเป็นจริง อาจารย์พลศึกษาเกือบทุกสถาบันไม่ว่าจะเป็นระดับประถม มัธยม หรืออุดมศึกษา อาจารย์พลศึกษาส่วนใหญ่จะเป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิง นอกจากนี้ บุชเชอร์ (Bucher) ได้กล่าวไว้ว่า "การสอนพลศึกษาที่จะให้ได้ผลดีนั้น ครูผู้สอนควรมีวุฒิทางพลศึกษาโดยตรง. เพื่อที่จะได้ถ่ายทอดวิชาความรู้ทัศนคติ และแบบอย่างที่ดีให้แก่ผู้เรียน"^๑ และสอดคล้องกับการวิจัยของ นีคเคน พบว่า "การสอนวิชาพลศึกษาควรจะใช้ครูพิเศษและมีวุฒิทางพลศึกษาสอน ครูชายยอมรับว่ามีความสามารถในการสอนวิชาพลศึกษาได้มากกว่าครูหญิง"^๒ นิสิตนักศึกษา ส่วนใหญ่เป็นนิสิตนักศึกษาหญิงชั้นปีที่ ๑ และไม่เคยเป็นนักกีฬามาก่อน ผู้วิจัยเห็นว่า นิสิตนักศึกษาส่วนใหญ่ที่เรียนวิชากิจกรรมพลศึกษาทั่วไปเป็นวิชาบังคับ—มักเป็นนิสิตนักศึกษาสาขาครุศาสตร์และศึกษาศาสตร์ ซึ่งมีนิสิตนักศึกษา เป็นหญิงมากกว่าชาย

๒. นิสิตนักศึกษามีความเห็นว่าเป็นที่สมควรที่จะให้เรียนวิชากิจกรรมพลศึกษาทั่วไปนั้นเหมาะสมดีแล้ว แต่ต้องการให้เปิดสอนเป็นวิชาเลือกมีค่า ๒ หน่วยกิต ทั้งนี้เพราะว่า นิสิตนักศึกษาจะได้เลือกเรียนกิจกรรมพลศึกษาได้ตามความสนใจและความถนัดของตนเอง และเกิดทัศนคติที่ดีต่อการเรียนวิชากิจกรรมพลศึกษาทั่วไป ดังที่คาวเวลล์ (Cowell) และเฮลเซลตัน (Hazelton) ได้กล่าวไว้ว่า "ในการจัดหลักสูตรที่ดี จะต้องคำนึงถึงการพัฒนาการของผู้เรียนและกิจกรรมที่จัดขึ้น จะต้องสนองความต้องการ ความสนใจและความถนัดของผู้เรียน"^๓ นิสิตนักศึกษาเห็นว่า การเรียนนั้นควรเรียนใน

^๑Charles A. Bucher, Administration of school Health and Physical Education: Including Athletics (Saint Louis: The C.V. Mosby Co., 1975), p. 315.

^๒Oslo Pêter Nokken, "Elementary Classroom Teachers Attitude and Practices Relationing to Physical Education," Dissertation Abstracts International 32 (January 1972): 3764-A.

^๓Charles C. Cowell and Helen W. Hazelton, Curriculum Designs in Physical Education (Englan Cliffe, N.J.: Prentice Hall Inc., 1955), P. 29.

ตอนเย็น เพราะเป็นเวลาที่เสร็จจากการเรียนวิชาต่าง ๆ จึงมีความสะดวกในการเรียนวิชากิจกรรมพลศึกษาทั่วไป นอกจากนี้ยังเห็นว่าควรเรียนครั้งละ ๒ ชั่วโมงและเรียนรวมกันหลายคณะ ผู้วิจัยพบว่า การมีเวลาเรียนมากย่อมมีเวลาฝึกทักษะมากขึ้น และการเรียนรวมกันหลาย ๆ คณะทำให้ นิสิตนักศึกษารู้จักเพื่อนต่างคณะมากขึ้นอีกด้วย

สำหรับการลงทะเบียนควรแจ้งให้ทราบไว้ในคู่มือตารางเรียนประจำภาคหรือให้แต่ละคณะประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับการลงทะเบียน ทั้งนี้เพราะนักศึกษาทุกคน ต้องมีคู่มือเกี่ยวกับตารางเรียนประจำภาค และจะต้องมาติดต่อเรื่องราวต่าง ๆ ที่คณะของตนอยู่เป็นประจำ จึงทำให้ทราบรายละเอียดต่าง ๆ อย่างดี

กิจกรรมที่ นิสิตนักศึกษาต้องการให้เปิดสอนในระดับมากได้แก่ แบดมินตัน วาเลย์บอล เทนนิส รองลงมาได้แก่ วอลเลย์บอล กิจกรรมเข้าจังหวะ (ลีลาศ) บาสเกตบอล เทเบินเทนนิส ฟุตบอล ยิมนาสติกส์ ยูโด กรีฑา แอนด์บอลและซอล์ฟอล ผู้วิจัยเห็นว่า กีฬาประเภทบุคคล มีความสะดวกในการฝึกซ้อมทักษะและนำไปเล่นในยามว่าง หรือในชีวิตประจำวันได้ เพราะใช้ความสามารถเฉพาะตัวและหาผู้เล่นได้ไม่ยาก

ปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชากิจกรรมพลศึกษาทั่วไป

๑. ปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้สอน ทั้งอาจารย์พลศึกษาและ นิสิตนักศึกษา มีความเห็นตรงกันว่าสิ่งที่เป็นปัญหาคือ อาจารย์พลศึกษามีไม่เพียงพอ ซึ่งเป็นปัญหาที่สอดคล้องกับการวิจัยของ นภพร ทัศนัยนา ซึ่งพบว่า "บุคลากรทางด้านพลศึกษาไม่เพียงพออันได้แก่ อาจารย์ หรือผู้ฝึกสอนกีฬา"^๑ นอกจากการวิจัยยังพบว่า อาจารย์พลศึกษายังมีงานอื่นที่นอกเหนือจากการสอนมากเกินไป เช่น บางท่านต้องไปทำงานด้านบริหารของคณะหรือมหาวิทยาลัย จะเห็นว่า อาจารย์พลศึกษาต้องทำงานอย่างหนักเกินกำลัง

^๑นภพร ทัศนัยนา, "ปัญหา เจตคติ และความต้องการทางด้านพลศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหิดล," (ภาควิชาศึกษาศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล, ๒๕๒๑).

หรือประสิทธิภาพ ดังที่ บุชเชอร์และโคนิง (Bucher and Koenig) ได้กล่าวไว้ว่า "อัตราการทำงานของครูพลศึกษา ต้องเหมาะสมกับกิจกรรมทั้งภายนอกและภายในชั้นเรียน จะทำงานได้ดี จะต้องไม่ทำงานเกินกำลังความสามารถ"^๑

๒. ปัญหาเกี่ยวกับตัว นิสิตนักศึกษา ทั้งอาจารย์พลศึกษาและนิสิตนักศึกษา ประสบปัญหาเกี่ยวกับตัวนิสิต นักศึกษาในระดับปานกลาง คือ ปัญหาเกี่ยวกับจำนวน นิสิตนักศึกษา ในกลุ่มมากเกินไป ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากว่า มหาวิทยาลัยบางแห่ง กำหนดให้ นิสิตนักศึกษาทุกคนเรียนวิชากิจกรรมพลศึกษาทั่วไปเป็นวิชาบังคับ จึงทำให้ จำนวนผู้เรียนในกลุ่มมีมากเกินไป นอกจากนี้กิจกรรมพลศึกษาที่เปิดสอนก็มีไม่มากนัก ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับ จำนวนอาจารย์ว่ามีเพียงพอหรือไม่ ซึ่งจากผลการวิจัย ปรากฏว่า อาจารย์พลศึกษามีไม่เพียงพอ ดังนั้น จำนวนผู้เรียนจึงมีจำนวนมากในกิจกรรมแต่ละประเภท ปัญหาที่สำคัญอีกประการหนึ่ง คือ ปัญหาเกี่ยวกับการจัดการการสอน วิชา กิจกรรมพลศึกษาทั่วไปนี้ ควรจัดไว้ในช่วงสุดท้ายของการเรียน เพราะถ้าติดกับวิชาอื่นแล้ว อาจารย์ผู้สอนวิชานั้น ๆ ปล่อยช้า ทำให้ นิสิตนักศึกษา เสียเวลาในการเตรียมตัว และการเดินทางมาเรียน อย่างเช่น ในมหาวิทยาลัยขอนแก่น ผู้วิจัยพบว่า ถ้าอาจารย์ผู้สอนปล่อยช้า นิสิตนักศึกษา ต้องเสียเวลาเดินทางจากคณะกลับไปหอพัก เปลี่ยนเครื่องแต่งตัว แล้วจึงเดินทางมายังสถานที่เรียนวิชากิจกรรมพลศึกษาทั่วไป ทำให้เหลือเวลาเรียนจริง ๆ น้อยมาก

๓. ปัญหาเกี่ยวกับอุปกรณ์และสถานที่ ทั้งอาจารย์พลศึกษา นิสิตนักศึกษา ประสบปัญหาเกี่ยวกับอุปกรณ์และสถานที่ในระดับปานกลางคือ อุปกรณ์ไม่เพียงพอกับ จำนวน นิสิตนักศึกษา สถานที่ที่ใช้ในการเรียนการสอนภาคปฏิบัติคับแคบ ไม่เป็นสัดส่วน และมีสิ่งรบกวน สถานที่ในร่มไม่เพียงพอในการสอนวิชากิจกรรมพลศึกษาทั่วไป ขาดแคลนสถานที่เปลี่ยนเครื่องแต่งกายสำหรับ นิสิตนักศึกษา และอาจารย์ ห้องน้ำ ห้องส้วม ไม่ถูกสุขลักษณะและไม่เพียงพอ ห้องพยาบาลและเครื่องมือ เครื่องใช้ในการปฐมพยาบาล

^๑Charles A Bucher and Constance R Koenig, Method and Materials for Secondary School Physical Education 4th ed. (Saint Louis: The C.V. Mosby Co., 1974), P. 109.

มีไม่เพียงพอ ขาดการใช้เครื่องมือทางโสตทัศนูปกรณ์มาช่วยสอน เพราะในการเรียน การสอนวิชากิจกรรมพลศึกษา อุปกรณ์และสถานที่เป็นสิ่งจำเป็นมาก ถ้าขาดอุปกรณ์ และสถานที่แล้ว จะทำให้การเรียนการสอนไม่ได้ผลเท่าที่ควร ดังเช่น วรศักดิ์ เพียรชอบ กล่าวไว้ว่า "การสอนพลศึกษาที่ได้ผลดีนั้น นอกจากจะมีเวลาพอ และ ครูที่มีความรู้ความสามารถในการสอนแล้วก็ต้องมีสถานที่ อุปกรณ์ สนาม และสิ่ง อำนวยความสะดวกต่าง ๆ ช่วยในการเรียนการสอนกิจกรรมพลศึกษาให้มีประสิทธิภาพ ยิ่งขึ้น"^๑

๔. ปัญหาเกี่ยวกับการวัดและประเมินผล อาจารย์พลศึกษาประสบปัญหา เกี่ยวกับการวัดและประเมินผลน้อยทุกข้อ ส่วน นิสิตนักศึกษาประสบปัญหาปานกลางทุกข้อ ผู้วิจัยเห็นว่า ครูพลศึกษามีการวัดและประเมินผลวิชากิจกรรมพลศึกษาทั่วไปเป็นวิชา บังคับโดยทั่วไปเหมาะสมดีแล้ว แต่ นิสิตนักศึกษายังเห็นว่า เกณฑ์ในการทดสอบภาค ปฏิบัติตั้งไว้สูงและไม่สามารถวัดรายละเอียดของทักษะต่าง ๆ ได้ด้วย เวลาที่ใช้ใน การวัดและประเมินผลทางพลศึกษา มีน้อยเกินไปจนไม่สามารถทำได้ครอบคลุมเนื้อหา และการให้เกรดในการเรียนขึ้นอยู่กับความพอใจของอาจารย์ผู้สอน ซึ่งจุดอ่อนจริงใจ ของถนอมวงศ์ กฤษณ์เพชร และ รัชณี ขวัญบุญจัน พบว่า "การวัดผลการทดสอบ ทั้งทางภาคทฤษฎี และภาคปฏิบัติและควรมีส่วนประกอบอื่น ๆ เป็นการวัดผลและประเมิน ผลวิชากิจกรรมพลศึกษาทั่วไปด้วย เช่น ควรมีคะแนนเก็บหรือสอบกลางเทอม มีเวลา เรียนสม่ำเสมอ มีพัฒนาการทักษะกีฬา มีระเบียบวินัยเป็นผู้นำและผู้ตาม เป็นผู้มีน้ำใจ นักกีฬาและมีมารยาทและมีการแต่งกายสะอาดเรียบร้อยถูกต้องตามกีฬาที่เรียน"^๒ ซึ่ง

^๑ วรศักดิ์ เพียรชอบ, หลักและวิธีสอนพลศึกษาชั้นมัธยมศึกษา (พระนคร โรงพิมพ์อุดมศึกษา, ๒๔๑๓), หน้า ๒๔.

^๒ ถนอมวงศ์ กฤษณ์เพชร และ รัชณี ขวัญบุญจัน, "ความต้องการของนิสิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่มีต่อการเรียนวิชากิจกรรมพลศึกษาทั่วไป," (ภาควิชาพลศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๔), หน้า ๗๖.

ตรงกับภารกิจของ วิสูตร กองจินดาและคณะ พบว่า "นิสิตมหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์ เห็นว่าควรมีการวัดและประเมินผลกิจกรรมผลศึกษาทั่วไปทั้งทางทฤษฎีและปฏิบัติควบคู่กันไป"^๑

๔. ปัญหาเกี่ยวกับฝ่ายบริหาร อาจารย์พลศึกษา และ นิสิตนักศึกษามีปัญหาเกี่ยวกับฝ่ายบริหารในระดับปานกลาง โดยเห็นว่าฝ่ายบริหารไม่สนับสนุนการเรียนการสอนวิชากิจกรรมผลศึกษาทั่วไปเท่าที่ควร ฝ่ายบริหารไม่ยินยอมในการเรียนการสอนวิชากิจกรรมผลศึกษาทั่วไปที่ชัดเจน ฝ่ายบริหารไม่เห็นความสำคัญของวิชากิจกรรมผลศึกษาทั่วไป ฝ่ายบริหารมีความเห็นว่า วิชากิจกรรมผลศึกษาทั่วไป มีจุดมุ่งหมาย เพื่อสอนกีฬาและการแข่งขัน ฝ่ายบริหารเห็นว่าวิชากิจกรรมผลศึกษาทั่วไปไม่ใช่เป็นวิชาการ ฝ่ายบริหารไม่เคยให้ความสนใจและความสำคัญของอาจารย์พลศึกษาเท่าที่ควร มหาวิทยาลัยไม่บริการด้านอุปกรณ์และการเรียนการสอน ผู้วิจัยเห็นว่า ปัญหานี้เนื่องมาจาก ผู้บริหารส่วนใหญ่ไม่เข้าใจบทบาทและความสำคัญของวิชาพลศึกษา หรือมีความรู้ทางด้านพลศึกษาน้อย อันเป็นผลทำให้วิชากิจกรรมผลศึกษาทั่วไปไม่ได้รับการสนับสนุนเท่าที่ควร

๖. จากการเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์พลศึกษากับนิสิตนักศึกษาเกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนวิชากิจกรรมผลศึกษาทั่วไปเป็นวิชาบังคับ พบว่า มีความแตกต่างกันในระดับความมีนัยสำคัญ .๐๑ ในด้านปัญหาเกี่ยวกับอาจารย์ผู้สอน ปัญหาเกี่ยวกับตัว นิสิตนักศึกษา ปัญหาเกี่ยวกับอุปกรณ์และสถานที่ ปัญหาเกี่ยวกับการวัดและประเมินผล ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า อาจารย์พลศึกษาเป็นผู้มีประสบการณ์ จึงมองปัญหาแตกต่างจาก นิสิตนักศึกษา โดยเฉพาะปัญหาเกี่ยวกับการวัดและประเมินผล อาจารย์พลศึกษาคิดว่าตนเองให้คะแนนอย่างเหมาะสมดีแล้ว และไม่น่าจะมีปัญหาอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้ แต่ นิสิตนักศึกษาประสบปัญหาในการวัดและประเมินผลของอาจารย์ เป็นต้น

^๑วิสูตร กองจินดาและคณะ, "การศึกษาปัญหาและความต้องการของนิสิตมหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์ต่อโปรแกรมผลศึกษาทั่วไป," (ภาควิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์, ๒๕๒๐), หน้า ๒๔.

๗. จากการวิเคราะห์ความแปรปรวน ของอาจารย์พลศึกษา ๘ สถาบัน พบว่า มีปัญหาเกี่ยวกับฝ่ายบริหารแตกต่างกันในระดับความมีนัยสำคัญ .๐๑ โดยพบว่า อาจารย์พลศึกษามหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์แตกต่างกับอาจารย์พลศึกษามหาวิทยาลัย เชียงใหม่ และอาจารย์พลศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ และเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยปรากฏว่า อาจารย์พลศึกษามหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์ประสบปัญหามากกว่าอาจารย์พลศึกษามหาวิทยาลัย เชียงใหม่ และอาจารย์พลศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า มหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์ ได้เปิดสอนวิชากิจกรรมพลศึกษา ทั่วไปให้กับนิสิตทุกคน เป็นวิชาบังคับ จึงทำให้ฝ่ายบริหารต้องรับผิดชอบ เกี่ยวกับการดำเนินการแก่นิสิตในค้ำต่าง ๆ ได้ไม่ทั่วถึง และอีกประการหนึ่งผู้บริหารส่วนใหญ่จะให้การสนับสนุนแต่ด้านนโยบายเท่านั้นคือ สนับสนุนให้มีกิจกรรมการเรียนการสอน แต่ในทางปฏิบัติจริงแล้ว ไม่ได้ให้การสนับสนุนเกี่ยวกับการจัดสรรงบประมาณ วัสดุอุปกรณ์ หรืออุปกรณ์ และสถานที่เท่าที่ควร

๘. จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนของ นิสิตนักศึกษาทั้ง ๘ สถาบัน พบว่า มีปัญหาแตกต่างกันทุกด้าน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะสภาพการการเรียน การสอน และสภาพแวดล้อม ตลอดจนนโยบายของแต่ละมหาวิทยาลัยแตกต่างกัน โดยเฉพาะ มหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น และมหาวิทยาลัยศิลปากร มักจะมีปัญหาแตกต่างจากมหาวิทยาลัยอื่น ๆ ทั้งนี้เพราะมหาวิทยาลัยดังกล่าว เป็นมหาวิทยาลัยที่เปิดสอนวิชากิจกรรมพลศึกษาทั่วไปเป็นวิชาบังคับทุกคณะ ส่วนมหาวิทยาลัยรามคำแหงนั้น เป็นมหาวิทยาลัย เปิดมีจำนวนนักศึกษามาก เพราะฉะนั้นจึงทำให้มีปัญหาแตกต่างจากมหาวิทยาลัยอื่น ๆ เช่นกัน

ข้อเสนอแนะ

๑. ควรจะมีการประชุมสัมมนาถึงปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชากิจกรรมพลศึกษาทั่วไปเป็นวิชาบังคับ เพื่อที่จะได้ปรับปรุงแก้ไข ให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพต่อไป

๒. ไม่ควรให้อาจารย์พลศึกษารับผิดชอบงานหลายด้าน ควรลดงานด้านอื่น ให้น้อยลง

ค. สำหรับสถาบันที่อาจารย์พลศึกษามีไม่เพียงพอ ทางผู้บริหารหรือผู้ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการจัดอัตราบุคลากรของมหาวิทยาลัย ควรจะได้จัดสรรอัตราการบริหารจออาจารย์พลศึกษาให้มีจำนวนเพียงพอ

๔. ควรจัดหาอุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวก ตลอดจนปรับปรุงสถานที่ต่าง ๆ ที่มีอยู่แล้วให้เหมาะสมกับการเรียนการสอนวิชากิจกรรมพลศึกษาทั่วไป

๕. ควรจัดหาหนังสือที่ใช้ประกอบการเรียน วิชากิจกรรมพลศึกษาทั่วไปไว้ในห้องสมุดเพื่อบริการแก่นิสิต นักศึกษาอย่างเพียงพอ

๖. ในค้ำนการวัดและประเมินผล ควรกำหนดกฎเกณฑ์และมีแบบทดสอบทักษะกีฬาแต่ละประเภทให้แน่นอน และให้เหมาะสมกับความสามารถของนิสิต นักศึกษา

๗. ผู้บริหารของมหาวิทยาลัย ควรให้การส่งเสริมและสนับสนุนการจัดการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาให้เป็นไปตามหลักสูตรที่กำหนดไว้ โดยให้การสนับสนุนทางด้านงบประมาณอย่างเพียงพอ

๘. ผู้บริหารควรให้ความสนใจสนับสนุนวิชาพลศึกษาให้เท่าเทียมกับวิชาอื่น ๆ ไม่ควรมองข้ามความสำคัญของวิชาพลศึกษา ควรให้การยกย่องนับถือครูพลศึกษาเท่าเทียมกับครูสอนวิชาอื่น ๆ ด้วย

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

ศึกษาถึงปัญหาการจัดการเรียนการสอนวิชากิจกรรมพลศึกษาทั่วไปเป็นวิชาบังคับในสถาบันต่าง ๆ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย